

behandle Finanslovens Enkeltheder angaar. Jeg har aldrig nævnt det ene af Tingene som det, der skulde have en særlig Forret; jeg har stadig nævnt Rigsdagen baade mundtlig og skriftlig, og hvad det finansielle angaar, har jeg heller ikke nævnt det enkelte Ting, men hele Rigsdagen som den, der kom til at lide under den uheldige Stilling, i hvilken vi ere komne ved den provisoriske Finanslov. En anden Sag er det, at Finansloven jo først skal forelægges i Folketinget. Dette er lige saa grundlovsmæssig hjemlet som Tingenes Ligeberettigelse. Det er derfor naturligt, at dette Ting først kom til at gennemgaa den i alle dens Enkeltheder, saa at, naar alt gaar, som det skal, Landstinget ikke kan antages at føle sig i samme Grad forpligtet til at fordybe sig i dens Enkeltheder. Det er noget andet. Det har været Opfattelsen fra tidligere Dage, at naar Folketinget havde gennemgaaet alle Enkeltheder, burde Landstinget ikke paa ny sætte sig til at gennemgaa dem; thi dertil vilde der ogsaa vanskelig blive Tid, men at Landstinget i øvrigt har Berettigelse til at gaa ind paa Finanslovens Details, det kan det ikke falde nogen ind at betvivle, som vil være i Overensstemmelse med Grundloven. Naar den ærede Ordfører sagde, at man ikke skulde hovmestere det ærede Ministerium, da vil jeg sige, at det kunde ikke falde mig ind at ville gøre det. Jeg holder mig til dette simple, at jeg tror, at det er rigtigt, at Bøvarelserne gives saa betids, at de kunne komme ind i Betænkningen, men det er ikke Tilfældet for Justitsministerens Vedkommende. Jeg vil dernæst ogsaa bemærke, at da det hedder, at naar Bøvarelserne ikke ere givne inden 8 Uger, betragtes Forlangendet som uopfyldt, tyder det paa, at det ikke vilde være heldigt, at der kom alt for mange Bøvter, som bleve ubøvarede, idet det jo kunde føre til, at Statsrevisionen ikke fik den fornødne Tid til at afgive Betænkning og Kritik over de Ting, som den baade er berettiget og forpligtet til at afgive Kritik over. Jeg haaber, at den Sætning i Almindelighed maa vinde Bifald; thi det er ganske regnskabsmæssigt, at Bøvarelserne komme i saa god Tid, at Statsrevisionen kan faa den nødvendige Tid til at gennemgaa dem, og at Bøvarelserne selv kunne komme med ind i den endelige Betænkning.

Ordføreren (Rumf): Det er blot en kort Bemærkning, jeg ønsker at gøre. Jeg har selvfølgelig ikke udtalt min Glæde over nogen Anerkendelse fra Mindretallets Side af Landstingets Berettigelse til at behandle Finanslove og deres Details; thi

denne Ret har det jo ganske rigtig efter Grundloven; men det, jeg udtalte min Tilfredshed over, var, at der synes i Mindretallets Udtalelser at ligge en Anerkendelse, som det ikke altid har haft af, at Landstinget havde et Krav paa at vente, at dets Meninger om Details ogsaa kom i Betragtning, at altsaa Landstinget ikke blot havde en juridisk Besøjelse efter Grundloven til at stemme om Enkeltheder, men at det ogsaa efter hele sin Stilling havde en virkelig naturlig Ret til, at dets Meninger om Details kom i Betragtning; thi saaledes har det jo ikke altid været. Der har jo virkelig været en Tid, og den ligger ikke saa meget fjærn, hvor man var tilbøjelig til at opfatte Sagen saaledes, at Landstinget, uanset Grundlovens Bestemmelser om dets Indflydelse paa Finansloven, dog i Virkeligheden kun havde en mere formel Ret, og at det egentlig ikke tilkom Landstinget at gøre Forandringer i Finanslovens Details, noget, som i det mindste ved en Beslighed har givet sig Udslag i den Udtalelse, at man havde at tage denne Finanslov eller ingen.

Th. Nielsen: Jeg ved ikke, til hvilke Udtalelser den ærede Ordfører sigtede, men jeg hørte, han sagde, at der var kommen den Udtalelse, at Landstinget kun havde at tage denne Finanslov eller ingen. Jeg ved ikke, hvor disse Udtalelser findes. Jeg kan ikke finde dem noget Steds i Tidenden; men for Resten er jeg ikke ansvarlig for, hvad en eller anden har sagt, og jeg tror ikke, at den ærede Ordfører kan overbevise mig om, at jeg nogen Sinde har nægtet, at Landstinget ogsaa har Ret til at behandle Finansloven i dens Details.

Det. Hansen: Den ærede Ordfører for Flertallet, synes jeg, glæder sig over meget lidt. Han glædede sig over, at der fra Mindretallets Ordfører skulde være kommet en Anerkendelse af, at Landstinget havde en vis Ret med Hensyn til Bevillingernes Details. At Landstinget ikke faar Lov til at behandle Finansloven til 3dje Behandling, ikke kan komme gennem Forhandlingen, ikke kan faa Lov til at vedtage Lovene, og at der for saa vidt fra den højtærede Regerings Side tages lige saa lidt Hensyn til Landstingets Behandling af Finansloven eller af Bevillingerne som til Folketingets, er formodentlig en Bagatel. Naar man kan glæde sig over det, at det fra politiske Modstanderes Side anerkendes, at Landstinget dog har en vis Ret, behøver man ikke at bryde sig om, at Landstinget er lige saa magtesløst og betydningsløst med Hensyn til